

Sygn. akt VIII U 713/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Dagmara Nastaj

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2017 roku w Lublinie

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 maja 2016 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala wnioskodawcy K. P. prawo do emerytury od dnia 1 maja 2016 roku.

Sygn. akt VIII U 713/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy, powołując się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.) wskazał, że wnioskodawca nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Podnosił, że nie uwzględnił do okresu zatrudnienia w (...) S.A. (16 lat, 7 miesięcy i 6 dni), ponieważ przedłożone świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 31 sierpnia 2002 roku nie spełniało wymogów formalnych, z uwagi na brak podanego charakteru pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, nie podano w nim nadto czasokresu zatrudnienia na poszczególnych stanowiskach, wobec czego nie można stwierdzić, czy praca była wykonywana równolegle na stanowisku monter a kotłowego i spawacza gazowego i elektrycznego, czy w danym okresie była wykonywana na jednym stanowisku pracy (decyzja k. 53 a.e.).

W dniu 7 kwietnia 2016 roku wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Wskazał, że w zakwestionowanym przez organ

rentowy okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony na stanowisku monterów kotłów i urządzeń pomocniczych oraz spawacza gazowego i elektrycznego. Wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na powyższą okoliczność (odwołanie k. 2-11 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w treści zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 13-14 a.s.).

W toku postępowania strony popierały stanowiska prezentowane w sprawie (k. 22v a.s., k. 33 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. P. urodził się w dniu (...).

W dniu 26 stycznia 2016 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (wniosek k. 1-5 a.e.). Dołączył do niego m.in. świadectwo pracy wystawione w dniu 31 sierpnia 2002 roku przez (...) S.A. w C., z którego wynikało, iż w okresie od 8 września 1978 roku do 31 sierpnia 2002 roku (z przerwami wskazanymi w tym świadectwie) wymieniony był zatrudniony w tym zakładzie pracy w warunkach szczególnych jako monter kotłowy, spawacz gazowy i elektryczny, wykonując prace wymienione w wykazie A, dziale II, poz. 1 pkt 29 i w dziale XIV, poz. 12 pkt 10 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (świadectwo pracy k. 13 a.e.).

W oparciu o przedłożone dokumenty, po dokonaniu analizy okresów podlegania ubezpieczeniu, organ rentowy w dniu 11 maja 2016 roku wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję (decyzja k. 53 a.s.).

Przedsiębiorstwo (...) w C. (następnie: Przedsiębiorstwo (...) w C.) zajmowało się świadczeniem usług dla zakładów górniczych i energetycznych. Wykonywało roboty specjalistyczne w zakresie montażu i remontów urządzeń ciepłych, w tym kotłów parowych i wodnych. Urządzenia te były wykorzystywane do turbin, służyły także do podgrzewania wody.

Wnioskodawca został zatrudniony we wskazanym przedsiębiorstwie z dniem 8 września 1978 roku, początkowo na podstawie umowy w ramach wstępnego stażu pracy na stanowisku monterów kotłowych, zaś od dnia 1 grudnia 1978 roku na stanowisku monterów kotłowych w wydziale kotłowym (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: umowa o odbycie wstępnego stażu pracy z dnia 8 września 1978 roku, angaż z dnia 1 października 1978 roku).

W okresie od 28 października 1980 roku do 18 października 1982 roku K. P. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Z dniem 19 listopada 1982 roku został ponownie zatrudniony w macierzystym zakładzie na stanowisku monterów kotłowych (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: karta obiegowa zmiany w stosunku pracy, karta powołania, świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 2002 roku, pismo pracodawcy z dnia 19 listopada 1982 roku).

Praca była wykonywana w systemie brygadowym. W skład każdej brygady wchodził monterzy, spawacze oraz brygadziści. Od początku zatrudnienia wnioskodawca pracował przy remontach kotłów (o wysokości od 15 do 20 metrów) i urządzeń przykotłowych w kotłowniach, elektrociepłowniach i ciepłowniach przemysłowych. Były to urządzenia ciepłe, które wytwarzają parę do turbin. Prace monterskie polegały na transporcie urządzeń do zamontowania na poziom „0”, gdzie znajdowały się urządzenia sterownicze i napędowe kotłów i urządzeń grzewczych, transporcie elementów - rur ekranowych, kotła, węzownic podgrzewacza pary oraz demontażu urządzenia wymagającego naprawy.

W ramach powierzonych mu obowiązków wnioskodawca wykonywał demontaż środka kotła, w tym demontaż rur znajdujących się wewnątrz urządzenia ciepłowniczych i umieszczał w nich nowe. Z uwagi na posiadane od 1979 roku uprawnienia, spawał montowane elementy metodą elektryczną. Monterzy zajmowali się także obróbką rur - cięciem, szlifowaniem, przygotowaniem ich do spawania lub ich rozłaczaniem. Czynności te były wykonywane na poziomie „0” oraz na wysokości, na rusztowaniach. Prace monterskie były wykonywane w ramach remontów planowych.

Monterzy kotłowi wykonywali również bieżące konieczne naprawy na urządzeniach wyłączanych z ruchu jedynie na czas niezbędnego remontu (zeznania świadka R. L. k. 21-23 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 22v-23 a.s., k. 33v a.s.).

Z dniem 1 stycznia 1986 roku powierzono mu obowiązki montera kotłowego - spawacza gazowego i elektrycznego (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: angaż z dnia 13 czerwca 1984 roku, z dnia 10 grudnia 1985 roku, zeznania świadka J. B., k. 32v-33, zeznania świadka A. M. k34 i v., zeznania wnioskodawcy k.33v.).

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca ponosił kwalifikacje zawodowe. W dniu 17 grudnia 1979 roku uzyskał uprawnienia spawacza elektrycznego, z dniem 8 maja 1984 roku ukończył kurs spawacza gazowego (książeczka spawacza nr (...) wydana w dniu 17 grudnia 1979 roku, karta 2 i 3 okazana na rozprawie w dniu 20 stycznia 2017 roku k. 33v a.s.). W dniu 22 czerwca 1986 roku odwołujący uzyskał tytuł mistrza w zawodzie montera kotłów i zbiorników ciśnieniowych, jednakże wówczas jego praca niczym nie różniła się od pracy montera kotłów, nie wykonywał żadnych prac polegających na wypełnianiu dokumentacji (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: zaświadczenie z dnia 16 czerwca 1986 roku, zeznania wnioskodawcy k.33v.).

W okresie od 11 lutego 1990 do 25 stycznia 1991 roku K. P. przebywał na budowie eksportowej, gdzie był zatrudniony przez macierzysty zakład pracy i wykonywał prace na stanowisku spawacza (akta osobowe k. 27 a.s., w tym umowy o pracę, zeznania wnioskodawcy k. 22v-23 a.s., k. 33v a.s.).

Z dniem 26 stycznia 1991 roku odwołujący został zatrudniony na stanowisku montera kotłowego - spawacza elektrycznego i gazowego (akta osobowe k. 27 a.s., w tym angaż z dnia 21 stycznia 1991 roku). Praca montera kotłowego była wykonywana w dużym zapyleniu. Urządzenia, które poddawano remontom, były pokryte sadzą i pyłem, w środowisku pracy panował duży hałas z uwagi na pracujące turbiny oraz wysoką temperaturą. W trakcie prac monterzy używali masek przeciwpyłowych, stoperów do uszu, następnie słuchawek ochronnych. W przypadku prac wykonywanych na wysokości, używali pasów bezpieczeństwa. Otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych, a także mleko i posiłki regeneracyjne (zeznania świadka R. L. k. 21-23 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 22v-23 a.s., k. 33v a.s.).

Prace na stanowisku montera kotłowego –spawacza, na terenie wydziału kotłów odwołujący wykonywał do dnia 30 czerwca 1994 roku. Z dniem 1 lipca 1994 roku pracodawca powierzył wnioskodawcy wykonywanie czynności na stanowisku spawacza montażowego (akta osobowe k. 27 a.s., w tym angaż z dnia 11 lipca 1994 roku). K. P. wykonywał prace na terenie Huty im. (...) w K., między innymi przy remontach: turbodmuchaw, turbosprężarek, turbogeneratorów, pomp zasilających i obiegowych. Z uwagi na posiadane uprawnienia, odwołujący zajmował się spawaniem metodą elektryczną korpusów tych maszyn, nadto spawaniem rurociągów parowych pod wysokim ciśnieniem i rurociągów wodnych. Spawanie odbywało się na hali w strefie remontowej albo na miejscu, w obrębie maszyny. Czynności te były wykonywane na poziomie albo na wysokości.

Obowiązki wynikające z zatrudnienia ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca była wykonywana w zapyleniu i hałasie przekraczającym dopuszczalne normy. W związku z powyższym w trakcie prac wnioskodawca był zobowiązany stosować indywidualne ochrony słuchu jak: wata dźwiękochłonna, nauszники, wkładki przeciw hałasowe. Pracownicy zatrudnieni na stanowisku spawaczy otrzymywali mleko, dodatkowy urlop za pracę w warunkach szkodliwych oraz posiłki regeneracyjne zimą (akta osobowe k. 27 a.s., w tym karta informacyjna z dnia 18 czerwca 2002 roku, zeznania świadka J. B. k. 32v-33 a.s., zeznania świadka A. M. k. 33-34 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 22v-23 a.s., k. 33v a.s.).

W dniu 28 maja 1997 roku wnioskodawca uzyskał uprawnienia do spawania konstrukcji klasy 1 i 2 (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: zaświadczenie). Prace na stanowisku spawacza montażowego odwołujący wykonywał do dnia 31 sierpnia 2002 roku. W trakcie zatrudnienia nie przebywał na urloпах bezpłatnych ani wychowawczych (akta osobowe k. 27 a.s., w tym: angaż z dnia 15 grudnia 1997 roku, świadectwo pracy z dnia 31 sierpnia 2002 roku).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy, w tym przede wszystkim w zachowanych aktach osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w

Przedsiębiorstwie (...) w C. i aktach organu rentowego, które Sąd obdarzył wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

W ocenie Sądu, zeznania świadków zasługują na obdarzenie wiarą w całości. Znajdują one potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych przez organ rentowy oraz Sąd, w tym przede wszystkim w aktach osobowych wnioskodawcy. Podnieść należy, iż świadek J. B. pracował razem z wnioskodawcą w (...) od 11 marca 1968 roku do końca lipca 2010 roku na stanowisku montera turbin oraz montera maszyn wirnikowych, od 1994 roku pracował wspólnie z wnioskodawcą w K. w Hucie (...). Świadek podnosił, że w tym okresie wnioskodawca pracował jako spawacz. Wykonywał prace spawalnicze metodą gazową i elektryczną. Okoliczności te potwierdził świadek A. M., który był zatrudniony w tym samym zakładzie od 1968 roku do 1999 roku na stanowisku montera turbin.

Z kolei świadek R. L. pozostawał w zatrudnieniu w tym samym zakładzie w latach 1972- 2002. Od 1979 roku pracował wspólnie z odwołującym na Wydziale(...) (...), to jest wydziale remontów kotłów. Świadczył pracę jako stażysta, następnie monter kotłowy, zaś po uzyskaniu uprawnień spawalniczych monter kotłowy-spawacz. Świadek szczegółowo opisał, na czy polegała praca wnioskodawcy w latach 1978-1994 na stanowisku montera kotłów, następnie - łączonym stanowisku montera kotłów-spawacza.

Wymienieni wyżej świadkowie w sposób spójny przedstawili istotne dla sprawy okoliczności, jak zakres codziennych prac wnioskodawcy wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza oraz montera kotłów. Relacja świadków w pełni przekonuje, jeżeli zważy się na fakt, iż wspólnie z wnioskodawcą pracowali w tym samym zakładzie pracy przez wiele lat. Świadczyli zgodnie wskazywali na zakres czynności wnioskodawcy na stanowisku montera kotłów i spawacza- w przypadku J. L. oraz spawacza- w przypadku J. B. i A. M. podnosząc, że obowiązki na tym stanowisku wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, bez przestojów.

Za wiarygodne Sąd uznał też zeznania wnioskodawcy, ponieważ są spójne, logiczne i co do podstawowych okoliczności zgodne z pozostałym, zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wnioskodawca szczegółowo opisywał prace, jakie wykonywał w okresie pracy w Przedsiębiorstwie (...) w C.. Jego relacja znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy K. P. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Według art. 32 ust. 2 cytowanego artykułu za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 cytowanej normy prawnej stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku

pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury K. P. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że wnioskodawca ukończył 60 lat w dniu (...), posiada wymagany ustawą ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat oraz że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Dokonując oceny, czy pracę wykonywaną przez K. P. należy zakwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach należy podkreślić, że wnioskodawca występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które zostało zakwestionowane przez organ rentowy. Taka sytuacja nie może jednak dyskwalifikować możliwości ubiegania się wnioskodawcy o przedmiotowe świadczenie.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi, gdyż zgodnie z treścią art. 473 k.p.c. w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, I UK 179/06, Lex nr 342283 wskazano, że w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza, że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej

i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów

pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10, Lex nr 950426).

W odniesieniu do spornego okresu zatrudnienia od 8 września 1978 roku do 31 grudnia 1998 roku należy wskazać, że w wykazie A prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do cyt. wyżej rozporządzenia, w dziale II wymienione są prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych, zaś w dziale XIV, pod poz. 12 prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Pomocniczo wskazać należy, że w wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik nr 1 do Zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku (znak: BS/24/1601/36/83) w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach w dziale II (W energetyce) pod pozycją 1 w punkcie 29 wymieniony został monter kotłów i urządzeń pomocniczych. Z kolei w dziale XIV, pod poz. 12 w punkcie 9 ujęto stanowisko spawacza gazowego, zaś w punkcie 10 spawacza elektrycznego. Były to prace, jakie przez 20 lat, 3 miesiące i 24 dni wykonywał wnioskodawca.

Podkreślić przy tym należy, że wykaz resortowy ułatwia identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach, zwłaszcza gdy w wykazie stanowiącym załącznik do wymienionego rozporządzenia nie wymienia się konkretnego stanowiska, lecz operuje się pojęciem ogólnym. Zarządzenia resortowe mają jednak znaczenie jedynie w sferze dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 218/09, Lex nr 590247).

Do stażu pracy w szczególnych warunkach Sąd Okręgowy uwzględnił również okres od 28 października 1980 roku do 18 października 1982 roku, kiedy odwołujący odbywał służbę wojskową. Zarówno przed powołaniem do odbywania zasadniczej służby wojskowej, jak i po zakończeniu służby wojskowej wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych na stanowisku montera kotłów. Sąd Okręgowy miał w tym zakresie na uwadze utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, m. in. wyrok z dnia 4 grudnia 2013 roku, (II UK 217/13, Lex nr 1408683), w którym orzeczono, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w okresie pełnienia tej służby.

Zgodnie z obowiązującym do 31 grudnia 1974 roku brzmieniem art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony RP, okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby, albo w tej samej gałęzi prawa. Dopiero od 1 stycznia 1975 roku przepis powyższy został zmieniony (ale sens pozostał ten sam) i od tej daty zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia - w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Mając powyższe uregulowania na względzie, Sąd zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okres odbywania zasadniczej służby wojskowej. Do stażu pracy w warunkach szczególnych należy też doliczyć okres od 11 lutego 1990 do 25 stycznia 1991 roku K. P. przebywał na budowie eksportowej, gdzie był zatrudniony przez macierzysty zakład pracy i wykonywał prace na stanowisku spawacza.

Sąd Okręgowy uwzględnił również K. P. do stażu pracy w szczególnych warunkach okresy pobierania zasiłków chorobowych po dniu 14 listopada 1991 roku w łącznej ilości 201 dni (karta przebiegu zatrudnienia k. 41 a.e.).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983, Nr 8, poz. 43 ze zm.) rozróżnia „okres

zatrudnienia” od „okresu wykonywania pracy” i zawiera definicje „okresu zatrudnienia” i „okresów pracy”. Za okres zatrudnienia uważa się okres liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresu zatrudnienia (§ 3), natomiast okresami pracy są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (§ 2). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształcił się pogląd, że wykonywaniem pracy w szczególnym charakterze są również przerwy w pracy spowodowane różnymi przyczynami i to zarówno leżącymi po stronie pracodawcy, jak i wynikającymi z przepisów (urlop wypoczynkowy, niezdolność do pracy z powodu choroby), za które pracownikowi wypłacono wynagrodzenie. Wykonywanie pracy w rozumieniu omawianego przepisu należy rozumieć, jako wykonywanie umowy o pracę, a w treści tego pojęcia mieszczą się także usprawiedliwione nieobecności w pracy. W konsekwencji Sąd Najwyższy przyjął, że przerwy w pracy spowodowane czasową niezdolnością do jej świadczenia w związku z chorobą i korzystaniem z wynagrodzenia lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego z tego tytułu, są okresami, w których pracownik zachowuje status osoby wykonującej pracę w szczególnym charakterze (por. wyrok z dnia 30 lipca 2003 roku, II UK 323/02, OSNP z 2004 roku, Nr 11, poz. 197). Natomiast w uchwale z dnia 27 listopada 2003 roku, (III UZP 10/03, OSNP z 2004 roku, Nr 5, poz. 87), wskazał jednoznacznie, że do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zmianami).

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okresy, kiedy wnioskodawca korzystał z zasiłku chorobowego.

Podkreślenia przy tym wymaga fakt, że nawet po odliczeniu wnioskodawcy z okresu pracy w szczególnych warunkach okresów korzystania z zasiłków chorobowych, jak i okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej, to i tak uznać należy, że wnioskodawca przez okres ponad 15 lat pracował w szczególnych warunkach.

W konkluzji należy uznać, że K. P. spełnia wszystkie warunki wymagane przepisem art. 184 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem w dniu(...) roku ukończył wiek 60 lat życia, na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał staż pracy w wymiarze 25 lat, w tym 20 lat, 3 miesiące i 24 dni pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

W myśl postanowień art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z uwagi na treść cytowanych powyżej przepisów, prawo do emerytury przysługuje wnioskodawcy od dnia 1 maja 2016 roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożył wniosek o emeryturę.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.